Ч. 289 Второк 29 грудня 1898 (10 січня 1899) Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Скликанє Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Події на Филипинах. — Англїя зброїть ся, а Франция боїть ся.)

Раду державну скликано на день 17-го с. м. Віденьскі ґазети подаючи сю вість, доносять, що на порядку дневнім нарад першого засїданя стануть на всякий случай внесеня в справі обжалованя міністрів і приняте до відомости розпоряджень цїсарских, виданих на основі §. 14. Рівночасно доносять з Відня, що чутка о іменованю міністра для Чехії єсть зовсїм безосновна.

Ситуация на Угорщині змінила ся о стілько, що — як доносить угорске бюро кореспонденцийне з Відня — ухвалено на раді в цїсарскій палатї під проводом Цїсаря, розпочати переговори з партиями опозицийними, в тій цїли, щоби завести нормальні відносини парляментарні. В нараді сїй взяли участь президент міністрів Банфі, міністер гонведів Феєрварі, міністер скарбу Люкач і міністер *a latere* гр. Сечений.

На Филипиньских островах грозить вже в найблизшім часї війна. Місцеві жителї анї не думають признати верховної власти Американців і лагодять ся до збройного опору а поки що заводять своє правительство. Филипиньска хунта в Парижи одержала вість, що филипиньске правительство вже уконституовало ся. Міністерство справ заграничних обняв Мабіні, справи внутрішні Сандіко, теку війни Бальдемеро Аґінальдо (своях проводиря повстанців), финанси — Тріяс, публичні роботи Ґонцаґа. Филипинці кажуть, що всї ті члени правительства годять ся однодушно на то, що войсковій окупациї Американців треба ставити опір. Послом Филипинців в Парижи і Льондонї іменовано якогось Туазона.

Рішуче виступленє Филипинців проти американьскої окупациї проявило ся доси головно в двох важних справах. Американьский ґенерал Отіс видав маніфест до Филипинців, в котрім каже, що він іменований ґенерал-ґубернатором Филипиньских островів і взиває повстанців, щоби они зложили оружие і розійшли ся. На то відповів Аґінальдо маніфестом в котрім протестує против того мов би то ґен. Отіс був ґен.-ґубернатором Филипинів і заявляє, що він нїколи не згодив ся на верховну власть Американців. В проклямациї ґенер. Мерітта було свого часу виразно сказано, що Американцї прибули на Филипиньскі острови лиш задля того, щоби увільнити Филипинців від панованя Ішпанців. Аґінальдо протестує в імя Всемогучого против безправного нападу Американців.

Друга важна справа, в котрій Филипинцї ставлять рішучий опір як Ішпанцям так і Американцям — то справа ішпаньских плїнників, які дістали ся в неволю до филипиньских повстанців. Аґінальдо не хоче в сїй справі слухати Американців і ставить такі жаданя: 1) Число воєнних плїнників, які знаходять ся тепер в руках Таґалів, єсть 11.000 мужа, а межи тими 2 ґенералів, 40 штабових офіцирів і 400 висших офіцирів. Крім того взяли Таґалї в неволю ще 1900 цивільних урядників, межи котрими знаходять ся ґубернатори, радники фінансові, судиї і т. п.; всїх уважають повстанцї за воєнних плїнників длятого, що они вступили були добровільно яко охотники до ішпаньского войска. Аґінальдо хоче отже в справі сих плїнників порозуміти ся безпосередно з Ішпанцями, тим більше, що Американцї при заключуваню мира з Ішпанцями в Парижи обіцяли в сїй справі вплинути на Аґінальда, щоби він пустив плїнників на волю. — 2) Всї ті плїнники будуть аж тогди пущені на волю, коли в заміну будуть випущені на волю також і всї Филипинцї, котрих держать Ішпанцї у вязницях в своїх инших посїлостях, а котрі засуджені навіть за прості злочини але такі, що стоять в звязи з революцийним рухом з послїдних лїт. Число тих людий має доходити до 3000 душ. При тій взаїмній виміні мають бути кошти удержаня їх взаїмно звернені. Лиш за тих Филипинців, котрих без вироку судейского і лиш на приказ ґубернатора вислано в заточенє, має правительство ішпаньске само платити кошти удержаня. — 3) Поступованє з увязненими черцями має бути зовсїм инакше. Після погляду Аґінальда черців не можна уважати за ішпаньских підданих, позаяк они самі кажуть, що належать під власть папи. Длятого що-до їх випущеня на волю треба завести переговори безпосередно з Ватиканом. Аґінальдо жадає, щоби папа вислав на Филипини свого леґата, котрий би завів переговори з народним правительством не лиш що-до випущеня на волю черців, з котрих більша часть брала участь у війнї, але також і що-до слїдуючих жадань народного правительства: а) всї буллї видані в користь черців мають бути відкликані; — б) так само й ті буллї, що призначують сьвітскому духовеньству підрядну ролю, позаяк сьвітского духовеньства єсть досить, щоби оно могло сповняти всю службу церковну; — в) на будуче всї єпископи в краю мають бути іменовані лиш з помежи сьвітского духовеньства і має бути

ШНУРОЧОК.

(З француского — Ґ. де-Мопассана).

З усїх сторін, по дорогах, тягнули ся селяни з своїми женами в напрямі до міста, бо то був торговий день.

Мужчини ступали поволи і спокійно, при кождім кроцї подаючись цїлим тїлом наперед. Їх синї блюзи роздували ся, прибираючи вид готового підлетїти бальона, з котрого виглядали голова, ноги і руки.

Декотрі вели корову або теля.

На Ґордевільскій площи була густа, змішана товпа людий і звірят. Роги биків, високі капелюхи богатих селян, жіночі убори голов, виднїли ся тут і там поверх пестрого збору.

Крикливі, різкі і пискливі голоси зливали ся в протяжний нестрійний гамір, що від часу до часу губив ся, приглушений грімким криком здоровезного, нагле розвеселеного селянина, або протяжним риком корови, привязаної до стїни дому.

Старий Ґошкорн з Бреоте лише-що приїхав до Ґордевіль; прямуючи до свого місця, він нараз замітив на земли кусник шнурочка. Ощадний, як справжній Нормандець, старий подумав, що шнурочок придасть ся і не треба ним гордити; з великим трудом, стогнучи з ревматичного болю, нагнув ся і підняв его з землї. Лише що старий почав его обережно скручувати, коли нараз побачив римаря Маляндена, що стояв в дверях свого склепику і глядів на него.

Між ними прийшло було раз до сварки задля якоїсь узди і они до сеї пори оставали в гніві, бо оба були мстиві і не любили прощати обид.

Ґошкорнови стало нїяково, що ворог побачив его в тій хвили, коли він піднимав кусник шнурочка. Старий поспішно всунув найдене до кишенї; відтак удавав, що ще чогось шукає на земли, чого в нїякий спосіб не удалось ему найти, і пішов дальше в напрямі ринку Вскорі він щез в гамірливій товпі, що кипіла безконечним торгом.

Селяни оглядали корови, відходили, вертали, задержували ся в нерішучости, боячи ся, аби не обманутись, і уперто слїдили за кождим поглядом купця, стараючи ся відкрити яку небудь его лапку, або недостаток в худобинї.

Женщини, поставивши коло своїх ніг великі коші, повитягали з них дріб, що лежав на земли з перевязаними ногами і крилами.

З спокійним, але непривітним лицем слухали они, подавали їм цїну, придержуючи ся свого, або нараз рішаючи ся уступити і продати за то, що їм давали, кричали за відходячим поволи купцем:

— Ну, добре — я пристаю!

Коло дванайцятої години площа поволи опустїла; ті, що мешкали далеко, розійшли ся по гостинницях.

У Журдена простора саля була повна народа, а обширне подвірє цїле заставлене пожовклими від болота, скривленими візками всїлякого рода, з піднесеними в гору, на подобу рук дишлями, або похиленими до землї кізлами і високо піднесеним сидженєм.

Прямо против гостий величезний, повний яркого огня комин осьвічував і огрівав обідаючих. На трех рожнах пекли ся кури, голуби і баранина; приємний запах горячого і товстого соку, стїкаючого з припіканого мяса, веселив духа і викликував апетит.

Цїла сільска аристократия їла тут, у Журдена — реставратора і зручного баришівника, що зумів нагромадити гроші. Подавані тарелї скоро опорожнювались, так само як і кубки з жовтавим яблочником.

Кождий оповідав о своїх справах, купнї, продажи. Говорили о тім, який буде урожай.

Нараз, на подвірю, перед домом роздав ся голос барабана. З виїмкою деяких байдужних, всї повставали з місць і кинули ся до дверий і вікон, пережовуючи ще страву і держачи в руках рушники.

Скінчивши бубнити, міский слуга промовив уриваним голосом, віддїлюючи кожду букву:

— Подає ся до відомости мешканцїв Ґордевіль і взагалї всїх присутних на торзї, що нинї рано згублено на Безвільскій дорозї, між девятою а десятою годиною, чорну шкіряну

увзгляднене право предкладаня епархіяльного клира і людий сьвітских. На основі сих жадань можна би з Ватиканом зробити згоду.

Анґлія не перестала зброїти ся дальше. Дня 2 с. м. ескадра каналова зібрала ся в повнім числї в Порсмес, а ескадра резервова, котра мала бути розпущена, мусить знов стояти готовою до війни. Рівночасно замовило мінїстерство війни знов велику доставу муніциї у фабриках в Бермінґемі і Шеффільдї. Се становище Анґлії викликало у Франциї не малий переполох, котрий ще збільшила оголошена в Льондонї сина книга о Мадаґаскарі. В Парижи висказують погляд, що Анґлія рішила ся виповісти Франциї війну і длятого Франция мусить лагодити ся до оборони.

Новинки.

Львів дня 9-го січня 1899

— Іменованя. Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами практикантів судових: Володим. Вергановского, Каз. Анґельчиковского, Стан. Копиньского, Кар. Скульского, Ів. Константиновича, Вяч. Колчикевича, Ів. Роговского, Володимира Гвоздовича, Евг. Дзеровича, Людв. Рера, Ів. Скоровроньского, Ів. Нікиша і Стан. Батицкого.

— Є. Е. п. Намістник гр. Лев Пініньский виїхав в суботу на кілька днїв на село і з тої причини не було вчера звичайних авдиенций. Натомість в середу буде Є. Ексцеленция удїляти авдиенциї.

— Посьвячене нового будинку ґімназиї в Бучачи відбуде ся ві второк дня 10 с. м. На се торжество прибуде Є. Е. п. Намістник і краєвий інспектор п. Іван Левицкий.

— Кваліфікацийні іспити в лютовім речинци перед ц. к. іспитовою комісиєю в Перемишли розпічнуть ся дня 16-го лютого с. р. Поданя треба вносити на руки дотичних ц. к. окружних рад шкільних до дирекциї ц. к. учительскої семинариї женьскої в Перемишли найпізнїйше до дня 10-го лютого с. р.

— Нова стация телєґрафу буде отворена з днем 10-го с. м. в Пикуличах, перемиского повіта, при істнуючім там ц. к. уряді почтовім.

— Зелїзничий міст на Днїстрі. На державнім гостинци самбірско-дрогобицкім має вскорі стануги на ріцї Днїстрі в Радловичах, зараз за Самбором, новий зелїзний міст на місце істнуючого деревляного. В тій цїли зарядило ц. к. Намістництво потрібні технїчні студиї.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, подає до відомости Вп. основателїв товариств кредитових по повітах, що має виготовлений взірцевий статут для повітових товариств кредитових, стоваришень зареєстрованих з обмеженою порукою, а на жадане висилає тойже безплатно разом з потрібною інформациєю в справах заложеня і впровадженя в житє стоваришень. Рівночасно подає Дирекция до відомости, що „Краєвий Союз кредитовий“ розпочав вже свою дїяльність, та що інтересовані можуть безпосередно зголошувати ся в бюрі стоваришеня (Ринок ч. 10. II. поверх), кождого дня в годинах урядових від 12—2 години по полудни, окрім недїль і руских сьвят, або письменно під вказаною адресою. — Один удїл членьский в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові виносить: 25 зр. а. в. Кождий член стоваришеня може мати більше удїлів і число тих-же є необмежене. Присилаючи призначену квоту на удїли, належить долучити ще 1 зр. а. в. вписового на резервовий фонд стоваришеня. До „Краєвого Союза кредитового“ можуть приступати в члени не лиш особи фізичні, але також товариства, братства церковні і громади. „Краєвий Союз кредитовий“ приймає також вкладки щадничі в довільній висоті і опроцентовує їх на $4^1/_2$ %.

— Видїл товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя“ в Дрогобичи складає подяку Вп. Товариствам: „Рускому Касинови“ і „Зорі“, котрі заходами головно Вч. о. Антония Рудницкого, катихита шкіл жіночих і Вп. п. Анатоля Луцика, професора ц- к. ґімназиї, устроїли дня 21. грудня 1898 концерт в 100-лїтну річницю відродженя рускої лїтератури, з котрого дохід призначили в хосен бурси. Доходу було всего 106 зр. 11 кр., видатків 43 зр. 03 кр., чистого доходу дістала бурса 63 зр. 08 кр. Складає проте подяку всїм сприяючим бурсї, котрі в якийнебудь спосіб причинили ся до узбираня тої квоти, Вп. Панам і Паням, взявшим участь в концертї, передовсїм панї Мариї Погорецкій за милозвучним голосом удачно віддану декламацию, Вп. панї Ляльковій за концертову гру на фортепянї, Вп. Кузеви Григорию за з артизмом виголошений пролоґ Франка; також всїм зволившим занятись розпродажию білєтів. При тій нагоді зложили надатки: Вч. о. Бачиньский 60 кр., Вп. о. Гошовский 90 кр., панї Ржепецка 1 зр., п. Земан, торговельник зелїза 1 зр., др. Сеґаль адв. краєв. 1 зр., др. Берґверк 50 кр., др. Тіґерман лїкар 50 кр., Вп. радник Лонгін Ржепецкий з Бялої прислав 5 зр., меншими датками узбирано 80 кр.

— Справа фаитової льотериї для дяків поступила о стілько наперед, що друк льосів переняла на себе друкарня оо. Мехитаристів у Відни. Красний рисунок для льосів виготовила львівске Товариство для розвою рускої штуки. Льоси будуть готові в недовгім часї і небавом буде покликаний комітет, щоби заняти ся розпродажию льосів.

— Загальні збори „Рускої Бесїди“ в Тернополи в наслїдок резиґнациї цїлого видїлу скликано на 19 січня с. р. (в четвер) вечером, а колиб не було комплету, на 8 му годину того-ж вечера.

— В Воробіївцї, тернопільского повіта, обікрали злодїї онодги в ночи церков на кількадесять зр.

— Погода в сегорічній зимі. Як звістно, предсказаня погоди капитана ґенерального штабу, Йосифа Ледоховского оказали ся нераз зовсїм влучними. На его гадку, як подають віденьскі часописи, перша половина січня с. р. буде погідна, а в другій будуть панувати вітри і снїги з морозом. Лютий має бути зимний і сьвіжний, марець в першій половинї снїжний, а в другій погідний і теплий.

— Огнї. В Розтоках під Долиною в тартаку гр. Вільскої вибух сильний пожар, котрий знищив его цїлковито.

— Пяна забава. В Сапкові, повертав дня 2-го с. м. швець Матвій Оприск з ярмарку і зайшов з двома товаришами до корчми. Забава йшла зразу добре, аж коли бідному шевцеви не стало гроший, тоді товариші розпочали з ним сварку, а відтак бійку, серед котрої Оприск малощо не пострадав житя. В безнадїйнім станї віднесли его невдячні приятелї до дому, де він дожидає кождої хвилї передвчасної смерти.

— Велика крадіж. В селї Стадници, коло Київа в Росиї вломили ся невислїджені доси злодїї до каси властителя села Ернеста Рогозиньского і забрали 200 тисячів рублїв в банкнотах і золотї і векслїв на суму 300 тисячів рублїв. Під стодолою згубили злочинцї утїкаючи 100 рублїв в срібі. Підозріного о крадіж офиціялїста арештовано, але на другий день злодїй прилїпив на шпихлїри картку з повідомленем, що арештований невинний, а крім того описав подрібно, як отворив підробленими ключами касу вертгаймівску і як довершив крадежи.

мошонку, в котрій було пятьсот франків і урядові папери. Просить ся віддати єї в домі мера, або панови Фортунатови Ґульбрек з Манвіль. Обіцяна нагорода двайцять франків.

Слуга відійшов.

Дальше о кількасот кроків роздав ся ще раз его голос і барабан.

Всї почали говорити о тій новинї розбираючи обставини і обговорюючи питане, чи Ґульбрек мав вигляди найти мошонку чи нї.

Обід вже кінчив ся.

Допивали вже каву, коли нараз на порозї показав ся жандарм.

Він спитав:

— Чи нема тут пана Ґошкорна з Бреоте?

Ґошкорн, що сидїв при другім кінци стола, відповів:

— Є, є.

Жандарм сказав дальше:

— Пане Ґошкорн, чи не будете такі добрі піти зі мною до пана мера. Він хоче з вами поговорити.

Здивований селянин в мимовільнім занепокоєню допив душком свою чарку, встав з місця і ще більше згорблений як рано, бо перші кроки по відпочинку бувають звичайно дуже тяжкі, пустив ся іти, повторяючи:

— А-я, є, є...

І пішов за жандармом.

Мер дожидав его сидячи в кріслї. То був місцевий нотар, товстий, поважний пан, що любив говорити краснорічиво.

— Пане Ґошкорн — сказав він — нинї рано бачили, як ви підоймили на Безвільскій дорозї мошонку, згублену Ґульбреком з Манвіль.

Змішаний старець глядів на мера, наполоханий тим лежачим на нїм підозрінем, що не знати звідки взяло ся.

— Я, я? Я підоймив мошонку?

— Так, іменно ви.

— Даю вам слово, що я єї не видїв.

— Вас зловили.

— Мене зловили, мене? Хтож мене зловив?

— Пан Малянден, римар.

— А, то він мене зловив! Він пане мер, міг лиш бачити, як я підоймив ось той шнурочок, ось, дивіть...

І пошукавши в кишени, він виймив звідтам маленький кусник шнурка.

Але мер лиш недовірчиво покрутив головою.

— Пане Ґошкорн, ви не можете припускати, аби я думав, що пан Малянден, віродостойний чоловік, міг взяти той шнурочок за мошонку.

Розлючений селянин плюнув на бік, підняв руку, призигаючи свою честь на сьвідка і повторив:

— Помимо того то правда, пане Мер, як Бог на небі, сьвята правда... Кляну ся вам всїм, що у мене дорогого.

— Піднявши мошонку, ви ще довго шукали в болотї, гадали — чи не лишили ся там ще гроші, що моглиби яким способом несподївано випасти...

Старий від страху і обуреня аж задихав ся.

— Як можна було то сказати? Як то можна?... Так збрехати, очернити честного чоловіка! Як можна було то сказати?

Він міг оправдувати ся, кілько хотїв — єму не вірили.

Єго звели до очий з Маляжденом, що не надумуючись потвердив і повторив своє заявлене.

Добру годину вороги сварили ся і лаяли себе послїдними словами.

На просьбу самого Ґошкорна, єго обшукали. При нїм не найшли нїчого.

Вкінци мер, не знаючи, що дїяти, відправив его, заявивши, що дасть знати о всїм до суду і буде ждати приказів.

Новина скоро розійшла ся. Скоро лиш старий вийшов від мера, его обступили і стали розпитувати, хто поважно, хто з насьмішками, але всї без найменшого обуреня.

І старий почав оповідати історию шнурочка. Єму не увірили. Всї реготали ся.

Він ішов задержуваний всїми, зачіпаючи сам своїх знакомих, не перестаючи оповідати раз по раз свою пригоду, додаючи до того оправдане і показуючи всїм і кождому виверненї кишенї, на доказ, що у него нїчого не було.

Єму говорили:

— А то старий крутій!

Він сердив ся, не тямив сам себе, обурюючи ся і попадаючи в розпуку від такої недовірчивости, не знав що робити і заєдно розповідав свою пригоду.

Вже стемнїло. Треба було іти домів. Він пустив ся в дорогу з трема своїми сусїдами і по дорозї показав їм то місце, де найшов шнурок, і в часї дороги не переставав говорити о своїй приключці. Вечером він обійшов цїле село Бреоте, щоби всїм розповісти.

Всюди стрічав недовірє.

В наслїдок того перемучив ся він цїлу ніч.

На другий день коло першої години з полудня, Марій Гомель, слуга з фільварку пана Бретона, приніс пану Ґульбрекови з Манвіль его мошонку і всьо, що в нїй було.

Той чоловік розповів, немов би найшов мошонку на дорозї, але не уміючи читати заніс єї домів до свого господаря.

— Великаньский годинник. В Льондонї на зелїзничім двірци при улици Лїверпуль уставлено в червни 1898 р. великаньский годинник. Той годинник що-до величини і устроєня мабуть не має собі рівного на земли. Всї 624 годиники на всїх зелїзничих двірцях льондоньских получені з тим годинником, котрий їх управильнює при помочи електричного дроту спільного для всїх годинників. Точність головного годинника така велика, що зміна в его обігу від часу его уставленя, т. є. від 15 червня минувшого року не виносить навіть $^{1}/_{500}$ минути. Промір годинника виносить $6^{1}/_{2}$ метра, а минути означені лїніями величини долонї. Сама лиш мала вказівка важить майже $1^{1}/_{2}$ сотнаря.

— Скажений пес покусав в Перемишли двох робітників і дві служницї. Всїх покалїчених вислано до заведеня дра Буйвіда в Кракові.

— Торговельник дівчатами. Перед кількома днями відбула ся в Станиславові розправа против Йосля Ельмана, чи властиво Айзенштайна і Хани Дірової, котрі в спілцї занимали ся торговлею живим товаром. Ельман вивозив галицкі дівчата до Єгипту і Бразилиї і був властям добре знаний. Перед трома місяцями вернув він з подорожи до Єгипту і намовив дві дівчини, Хану Грабер і Елю Розіпер до виїзду за море, до Буенос Айрес. Ельман умовив ся з дівчатами що-до условий, а між иньшим мав також купити їм два нові убори. Він, бачить ся, не дуже то довіряв дівчатам, бо вправдї пристав на те услівє, але обіцяв дати їм убори аж на зелїзници, саме перед від'їздом. Поїзд мав відходити о 2. годинї в почи, а він приніс дівчатам убори о 1. годинї. Раді дівчата пристроїли ся в нові юбки і проходжували ся коло двірця. Нараз з'явило ся кількох давних приятелїв дівчат. Они відбили Ельмана і запровадили дівчат до міста. З того повстало много крику, в наслїдок чого Ельман і его спільничка Хана Дірова попались до вязниці і перед суд. Дівчатам присуджено нові одежі, бо Ельман боронив ся зізнаючи, що з них він зробив дівчатам дарунок. Суд засудив Ельмана на три місяці вязниці, а Хану Дірову увільнив.

— Помер в Кракові о. Ів. Баденї, провінциял оо. Єзуїтів. Похорон відбув ся в суботу.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. дирекция зелїзниць державних оповіщує: Заведенє марок для оплати перевозового при посилках поспішних. — Почавши від 1 липня с. р. можна буде надавати в льокальнім руху ц. к. австр. зелїзн. держ. з виїмкою зелїзниць льокальних Борки вел.-Грималів, Тернопіль-Копичинцї, Львів-Белзець, Львів-Янів, Лупків-Тисна, Долина-Вигода. Коломийскі зелїзницї льокальні, буковиньскі зелїзн. льокальні і краєві, понизше подані артикули яко посилки поспішні також за марками перевозовими, під слїдуючими виїмками: До надачи не потреба листу перевозового, кожда однак посилка мусить бути осмотрена точними і тревалими адресами надавця і відбиратееля, як також поданем стациї призначеня і змісту посилки. Вага одної штуки не може виносити більше як 20 клґ. на віддаленє до 160 кільометрів, а не більше як 10 кл. на віддаленє до 330 км. Посилок понад 20 кл., зглядно на більше віддаленє як 330 кільометрів не принимає ся до перевозу. Належитість перевозова у обох случаях виносить 50 сотиків і оплачує ся марками, котрі можна купити в касах пакунковых. Така марка складає ся з двох частий, з котрих більший відтинок приліпляє ся до адресы посилки, а менший осмотрений печаткою стациї надачи передає ся надавцї яко посьвідчене надачи. На одну таку можна надати тілько одну штуку. Таких посилок не можна обтяжати переказами, анї обезпечати для них терміну достави. Того рода посилок не важить ся з уряду, зелїзниця може однак відказати принятя, наколиби вже при вступнїй оцїнцї показало ся, що посилка перевисшає найбільшу дозволену вагу. За сконстатовану в дорозї надвижку ваги, побирає ся від адресата тарифою приписану належитість перевозову. Так само зачислить ся означений в тарифі додаток до перевозового, єсли зміст посилки фальшиво подано. Надача згаданих посилок відбуває ся в стациях при касах пакункових, а на перестанках у будників, в часї призначенім на експедицию. Стациї, в котрих буде заведена служба достави, доставлять посилки оплачені марками адресатам до дому, під тими самими виїмками як посилки експресові; иньші стациї повідомлять тілько адресатів о прибутю посилки. Посилок, які надійдуть до перестанків, не буде ся авізувати; позоставляє ся однак П Т. адресатам до волї умовити ся з дотичними будниками о якийсь иньший спосіб що до повідомленя, або достави таких посилок. Будник єсть обовязаний бути помічним П. Т. Публицї у тім взглядї. Близших поясненьуділять на жадане стациї. — Спис артикулів: Суницї, пиво, масло (також штучне і рослинне), цитрини, яйця (з виїмкою муращих), екстракт росільний, оцет кухонний, мука, лій, смалець, риби живі і забиті, також вуджені, солені, консерви з риб і ікра (з виїмком каверу); мясо сьвіже, вуджене, мариноване, солене і консерви мясні. Продукти мясні, як: шинки, ковбаси, і т. п. Дріб живий в койцях, скринках і кошах. Печиво, також маци. Ярини, також молода кукурудза в шульках. Прібки збіжа. Оріхи ліскові. Дрижджі в плинї і прасовані. Мід. Бульба. Марони. Сир. Марґарина. Мельони. Молоко (з виїмкою згущеного). Води мінеральні, також штучні (в скринках). Мощ винний і овочевий. Оріхи. Овочі сьвіжі і сушені. Дерева овочеві. Помаранчі. Повила. Лій, також штучний. Вода содова, також з соком овочевим (в скринках). Солонина. Звірята забиті, (худоба і дріб). Сир сухий. Дичина забита, також забиті крілики.

В окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Празї отворено дня 22 грудня 1898 зелїзницю льокальну Дайчброд-Саар зі стациями Дайчброд, Фраувенталь, Пшібісляв, Ронов н/С, Зацав і Саар. Всї стациї отворено для руху загального, з виключенем перевозу артикулів вибухових.

Телеграми.

Відень 9 січня. Нинї має ся відбути велика рада мінїстрів під проводом цїсаря.

Париж 9 січня. Підчас вчерашної манїфестациї социялїстів на гробі социялїста Блянкі, прийшло до великої бійки з партиєю Рошфорта, так, що аж полїция мусїла робити порядок.

Ню-Йорк 9 січня. З Вашінґтону доносять, що правительство постановило вислати на Филипини три великі кораблї воєнні.

Канеа 9 січня. Провід в комісиї для виготовленя конституцийних законів, зложеній з 12 християн і 4 магометан, обняв Сфакіякіс. О зменшеню межинародних войск на Кретї не ма на разї й бесїди.

Новина зараз облетїла цїлу околицю. До Ґошкорна також дійшла та вість. Він зараз пішов по всїх хатах і знов почав оповідати свою історию, але сим разом з додатком розвязки. Він торжествував. — А що мене найбільше огірчувало — говорив він — то лож того рымаря. Нема нїчого гіршого, як несправедлива клевета.

Цїлий день говорив він о тім самім; розповідав по дорозї перехожим людям, в шинку — кождому гостеви, в недїлю по службі Божій при виходї з церкви зібраному народови. Тепер він спокійний, хоч.... єму все було якось ніяково. Здавало ся, що всї слухаючи его посьміхували собі з него і не вірили в его невинність. Єму все здавало ся, що за его плечима шепчуть о чімсь. На другий тиждень вівторок він пішов на торг, лише аби ще раз оповісти о приключцї.

Мелянден, що стояв у себе на порозї, увидївши его переходячого, розсьміяв ся.

Чому?

Старий підійшов до фермера з Крікето, але той навіть его не слухав і штовхнувши его в живіт, крикнув прямо в лице:

— Ігій на тебе, старий крутїю! — та обернув ся до него плечима.

Ґошкорн цїлком змішав ся, непокоячись все більше і більше. Чомуж називають его „старим крутїєм?"

Коли сїв до стола в гостинници Журдена, то знов почав своє оповіданє.

Баришівник з Монтевіль крикнув до него:

— Іди ти, старий! — Знаємо ми твій шнурок!

Ґошкорн пробурмотїв:

— Атже мошонка найшла ся.

Але хтось відповів:

— Знаємо ми тебе.... Один находить, другий назад приносить. Що, зловив ся?

Старий напополохав ся. Вкінци зрозумів. Єго обвиняли, що він від себе підослав чоловіка віднести мошонку.

Він став оправдувати ся. Всї за столом зареготали ся.

Він не міг скінчити обіду і проводжений насьмішками, вийшов.

Старий вернув ся домів, не памятаючись від гніву і встиду, задихуючись від злости, тим більше, що він хитрий як кождий Нормандець і справдї годен був не лиш зробити то, в чім его обвиняли, але навіть похвалити ся тим як зручною видумкою. Єму видавало ся, що тепер неможливо вже для него доказати свою невинність супротив того, що всї знали, який він хитрий. Він до глубини душі був обиджений такою несправедливостию підозріня. І тому він знов став оповідати о своїй історії, кождим разом з новими додатками, оправданями, новими клятвами, все більше красноріччивими, котрі він видумував на самотї, занятий виключно своєю пригодою з шнурочком. Єму тим менше вірили, чим лїпше він боронив ся і чим сильнїйші були его докази.

— Ось так все говорять, як брешуть — шептали поза его плечима.

Він відчував то і намагав ся чим раз більше боронити ся.

Вкінци він став таяти в очах. Збиточники велїли єму оповідати історию о „шнурочку", так як велять воякови оповідати о війнї.

Єго розум, тронутий до глубини, ослабав. В перших днях січня его не стало і в послїдній горячці він не переставав говорити о своїй невинности повтаряючи:

— Маленький шнурочок — маленький шнурочок.... дивіть, ось він, пане мер....

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·53 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

За редакцию відвічає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводженє обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді іллюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika": кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(анї за книжки, анї за їх пересилку)

12 томів письм
ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, стараннім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том **Біблїотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів,** формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем біблїотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik" друковати буде одночасно **двї повісти ориґінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і
ПРУСА „TAM!..."

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї:
„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY" написав А. ЛЯНҐЕ.
„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA" нап. А. ПОТОЦКИЙ.
„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ" нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE".**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),
з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цїкавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).